

være dejligt at få at vide, især hvis radioen er på, så alle kan høre derhjemme, hvad jeg og justitsministeren fortæller dem.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Enten hører justitsministeren ikke efter, hvad der bliver sagt, eller også vil justitsministeren ikke forstå, hvad der bliver sagt. Justitsministeren sagde: Lige før var det en enkel sag for fru Kirsten Jacobsen, det var noget, der skete på én dag, og nu er der masser af spørgsmål.

Det, der skete på én dag, justitsminister, og som er en enkel sag, er selve aktieoverdragelsen. Det, der skal undersøges, er grundlaget for den. Det er to helt vidt forskellige ting. Men det, der er vigtigt for færingerne at vide, når de skal tage stilling til, om de kan acceptere regeringens forslag, er selvfølgelig at få at vide, om alle de mange spørgsmål, som hver af dem går og stiller hver eneste dag – det var dem, jeg listede nogle af op – også bliver besvaret i den rapport, der bliver offentliggjort. For ellers vil myterne fortsætte, og ellers vil færingerne ikke få sikkerhed for, om de er blevet snydt eller ej. Så vil det være en ny Gørtz-rapport, som ikke er det papir værd, den er skrevet på, og som højst kan bruges til pejsebrænde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Så prøver vi på den lidt mere imødekommende måde, for nu hørte jeg noget, som jeg synes lød godt fra justitsministeren. Kommissionen skal selv bestemme, hvordan den vil gennemføre undersøgelsen. Top. Så er det bare, jeg spørger: Hvorfor skal der så stå, at undersøgelsen gennemføres på et skriftligt grundlag? Hvorfor skal der stå, at det kun er hvis og hvis og hvis, at man må rejse mundtlige spørgsmål? Skulle vi ikke fjerne de paragraffer og så sige, at undersøgelsen foregår både med skriftlige og mundtlige afhøringer. Punktum?

Hvorfor skal det om åbenheden stå så udspecificeret? Kunne vi ikke overlade til kommissionen selv at sige, at når det under hensyntagen til bank- og sparekasselovens bestemmelser er nødvendigt at lave lukkethed, så gør de det, men ellers er arbejdet åbent. Hvis det er sådan, at de synes, det er fornuftigt at få indhentet nogle svar fra folk, før de kender hinandens svar, så laver de bare sådan en runde, men ellers er reglen, at også den her undersøgelse foregår i åbenhed.

Altså lukkethed, når det er nødvendigt af hensyn til undersøgelsen og af hensyn til den tavshedsforpligtelse, vi heldigvis ophæver i forhold til bank- og sparekasseloven. Det er jo en anden måde at se det på, og sådan synes jeg vi skulle se om vi ikke kunne rette forslaget til under udvalgsarbejdet.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

For sidste gang til hr. Johannes Martin Olsen:

Vejrliget på Færøerne forhindrede desværre, at jeg kunne lande om onsdagen og dermed komme derop noget før. På grund af vejrliget lå jeg over Nolsø i lang tid og måtte så flyve tilbage.

Og jeg indkaldte ikke lagtingsmedlemmerne til møde den aften. Jeg sagde, at jeg meget gerne ville møde dem, hvis de var interesserede i det, og så var det, så vidt jeg husker, lagmanden, der ringede til dem og sagde: Hvis I er interesserede i at få en orientering og en drøftelse med justitsministeren, så er han parat til det. Men der var ikke noget krav om det. Og der var så en drøftelse, hvorefter jeg tror jeg sagde til færøsk tv, at jeg ikke havde bedt om noget svar. Og det, der var sket på mødet, var måske ikke så overraskende for mig i forhold til, hvad jeg havde forventet. Så jeg mener egentlig, at det ikke var så dramatisk, som hr. Johannes Martin Olsen gør det til.

Men jeg var altså på Færøerne; jeg var jo ikke i København og fulgte det herneldefra. Jeg var netop rejst derop for at være hos færingerne.

Og så er det rigtigt, at vi i regeringen havde haft den tanke, at for at yde Folketinget den bedst mulige service ville vi fremsætte forslaget i Folketinget, sådan at det kunne komme til førstebehandling sammen med forespørgslen, idet det er meget almindelig kutyme, at når man har en forespørgsel om en ting og der er et lovforslag, der knytter sig til det, så har man debatten om dét umiddelbart efter.

For at kunne leve op til det var jeg nødt til at fremsætte det om fredagen, for at det kunne komme til første behandling om tirsdagen, hvis tidsfristerne i Danmark skulle overholdes. Det var det, der var hensigten.

Men så ringede jeg om morgenen til statsministeren og sagde, at jeg havde forstået på færingerne, at det var meget afgørende, at det ikke blev sådan. Og så blev statsministeren og jeg enige om at ændre det, og så blev det på den måde, at vi først havde en forespørgselsdebat og